

Vaagen

Eg fór mær til Íslands í fjør,
– tað hevði eg ætlað so leingi –
at vinna mær pening og síggja meg um
sum aðrir dugandi dreingir.

*Men fram rann Vaagen, yvir hav
hon mangan vin førði.*

2. Dreingir og gentur í hundraðtali
ta ferðina skuldu gera,
alt bleiv puttað í lastina niður;
so trongligt mundi har vera.

3. Løgdu teir út av Fuglafirði
og haðani út í hav,
so høg gekk aldan í Djúpunum tá,
at snútin fór langt undir kav.

4. Havið tað var sum tað var vant,
tað var nakað gruggut at sjá.
Kuldin inn at beini neit;
hann norðan úr ísinum lá.

5. Tá ið vit nærkaðust Seydisfirði,
tá var eg í ringum hýri:
Ísurin gnaddar á ymsi borð,
hann stoytir í stevni og stýri.

6. Strevaðist eg í Íslandi tá,
og vann sum eg kundi mest;
og so skuldi eg við Vaagen fara
til Føroyar aftur tað heyst.

7. Skipið tað var so pakkað við fólk,
eg ógvist yvir tað enn,
og har lá hvørt um annað vavt,
bæði posar, kistur og menn.

8. Løgdu teir út av firðinum tá
– hon mundi í báruna snýsa.
Tá ið vit komu á Dalatanga,
stóð havið í andarisi.

9. Hørð kom ódn av útnyrðingi,
so hvassir vóru teir vindar;
himmel og hav runnu saman í eitt,
og brot sum fjallatindar.

10. Vaagen hon rennur á havinum fram,
hon kastar á ymsar kjálkar.
Bylgjan sprænir í gaffil og rá,
hon brestir í plankar og bjálkar.

11. Vaagen hon rennur á villum havi,
og hæddin var ei at hitta;
har sást hvørki stjørna, ei sól,
og logg var til onga nyttu.

12. Myrk var náttin, og ódnin var hørð,
vit hopast at sleppa í havn;
tað fyrsta, eg fekk eyguni á,
var meitilberg beint fyri stavn.

13. Ódnin dreiv á landið inn,
og brimið í berginum hongur;
súgurin holar at botni niður,
og skútan í blámanum gongur.

14. Ódnin dreiv á landið inn,
har var so mikil vandi;
um ankerið fast í Íslandi stóð,
tað tók ikki frá aftur landi.

15. Hýrin, ið har á skipinum var,
um hann vil eg einki orða,
ætli hann sjálvur, ið vandan kennir,
hvussu til stóð innan borða.

16. Løgdu teir hana við blámanum fram;
hon gongur í trongum rúmi;
bylgjan brýtur í bæði borð,
so mastrarnar vaða í skúmi.

17. Hon rann bæði við damp og segl,
og tað bæði yvir og undir;
hevði tað verið eitt veikari skip,
so hevði tað liðað seg sundur.

18. Lukka so fatti tey fingrabein,
so væl kundu skipinum stýra;
eg vil ei banna tann ódnarstrom,
á seglini mundi fíra.

19. Har sást ei annað enn brim og berg,
har var hvørki lón ella mól;
var skútan nærri landi ein favn,
so mól alt sundur í mjøl.

20. Vaagen hon froysir við berginum fram
– har talaðist ikki eitt orð;
maskinan helt, og seglini hildu,
og sterk vóru skipaborð.

21. Maskinan hon var úr svenskum stáli,
so mangur hevur tí bannað;
tað er tolið, og tað er hvast,
sum mangur maður má sanna.

22. Vaagen hon rennur mót tanganum fram,
og enn er hon á tí bleyta;
væl so hildu tey norsku segl,
væl drigin við sterkum skeyti.

23. Vaagen hon rennur um tangan fram,
og burtur var allur vandi;
signaður verði tann Føroyaklettur,
so væl har lívdi av landi.

24. Signað so verði hvørt viðasprek,
og so hvør boltur og nagli;
góðlukka hendi teg, Vaagen øll,
við tínum togum og takli.

25. Taka vit Vaagen tí góða skipi,
sum okkum bar millum landa;
takka vit Vaagen tí norsku skútu,
sum okkum bar burtur úr vanda.

Føringatíðindi 1894:4. Jóan Petur Gregoriussen (IPG) yrkti hea vísu um ein ringan túr í oktober 1888 við tí norska skipinum Vaagen, sum mundi gingið burtur undir Fugloynni við føroyskum útróðrarmonnum og fiskagentum, sum høvdu verið í Íslandi. Lagið er “Ebbe Skammelsøn”.